

er til sidste Behandling, er man nødt til at stille Forslaget op igjen, og jeg skal derfor kortelig gjentage, hvad der var Motiverne til dette Forslag. Der er bevilget og bevilges sædvanlig hertil en Sum af 10,000 Kr., men dette betragter man som et konstant Beløb, der ikke bør overstrides, og indenfor hvilket Ministeriet har at holde de paagjældende Udgifter. Naar der nu er begjært en Merudgift af 2,000 Kr. hertil, fordi man har antaget at ville komme til at behøve et saadant Beløb, saa har Udvalgets Flertal ikke anset det fornødent eller rigtigt at gaa ind paa en saadan Forhøielse.

Thomsen: Jeg tør maasse, da den ærede Ordfører for Udvalget som Indledning til de Vædringsforslag, som nu ere under Forhandling, udtalte sit og Flertallets Forhold til Lovforslaget, ogsaa for mit Bedkommende i Almindelighed udtalte det Standpunkt, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet sig paa. Jeg tror, at det da vil være overflødigt for mig yderligere at udtale mig om Enkelthederne i selve Forslaget. Det er rigtigt, saaledes som den ærede Ordfører bemærkede, at der fra Udvalgets Side er stet Forsøg paa at bringe Tillægsbevillingsforslaget noget bort fra den lidt besynderlige Skikkelse, hvori det blev vedtaget ved 2den Behandling, idet man har forsøgt at indsatte en hel Del af de dengang udfødte Poster. Det er desværre ikke stet i den Udstrækning, som jeg havde ventet og haabet, men jeg indrømmer, at der er stet en delvis Indskyning af endel af de udfødte Poster. Dette er saaledes særlig stet med Alt, hvad der hedder personlige Bevillinger; alle de af Regjeringens forskellige Medlemmer i den Retning stillede Vædringsforslag have, hvad enten de vedrøre private Personer eller Embedsmænd eller gennem Bevillinger til Institutioner angaa enkelte Personer, saavidt jeg skjønner, faaet Tilslutning fra hele Udvalget. Udvalget har endog ønsket at supplere Regjeringens liste med forskellige Bevillinger, udtagne dels af Tillægsbevillingsforslaget, saaledes som det var i sin oprindelige Skikkelse, dels af Finanslovsforslaget, som endnu ikke har været til 3die Behandling, men Punkter, om hvis Realitet der ved tidligere Behandlinger var opnaaet Enighed fra alle Sider. Det Mindretal, hvortil jeg hører, har ganske vist ikke kunnet se nogen Nødvendighed for alle de saaledes foreslaede Omflytninger fra det ene Lovforslag til det andet, men da vi betragte de paagjældende Spørgsmaal som afgjorte i Realiteten ved den tidligere Forhandling, have vi af det Hensyn, jeg før gjorde gjældende, ikke havt nogen som helst Grund til paa dette Punkt at stille os fra vore Kolleger i Udvalget, og alle disse Forslag fremtræde derfor som stillede af hele Udvalget. Jeg nævnte, at der var Enighed i Udvalget med Hensyn til alle personlige Bevillinger; jeg burde

naturaligvis, som de Herrer let forstaa, have sagt næsten alle; thi der er en Bevilling, nemlig den, som omfatter de fleste Personer, det, som Statskasseholdningen maa betragte som værende det vigtigste Spørgsmaal, nemlig Dyrtidsstillaget er der som bekendt — det ses af Vædringsforslagslisten — ikke opnaaet Enighed om. Jeg forstaa imidlertid fuldstændig, at for nærværende Tid, hvor der er flere Trin tilbage, inden den endelige Overenskomst kan ventes opnaaet med Hensyn til disse Disfenspunkter, have alle ment foreløbig at maatte blive staaende paa det tidligere Standpunkt; jeg forstaa det fuldstændig; jeg skal derfor ikke indlede nogen som helst Diskussion om dette Punkt. Med Hensyn til de ikke personlige Udgifter, de Udgifter, der nærmest kunne karakteriseres som nødvendige for Statskasseholdningens Førelse, er Forholdet jo det, at det kun er en overordentlig begrænset Del af disse Bevillinger, som Flertallet foreslaar indsat i Loven; de Forslag, der ere stillede af Regjeringens høitærede Medlemmer, ere kun delvis tiltraadte. Den ærede Ordfører udtalte, at, naar ikke alle Forslagene vare tiltraadte, men en Del af dem vare anbefalede til Forkastelse, var det, fordi Flertallet ikke ved at anbefale dem alle til Vedtagelse vilde ad en Omvei godkjende den Betragtning, som er udtalt af den høitærede Conseilpræsident, at der ikke behøvedes Bevilling til alt afholdte Udgifter. Jeg forstaa, jeg forstaa ikke Motiveringen af den Slutning, som man saaledes er kommen til; jeg har ikke i den høitærede Ministers Foredrag ved 2den Behandling og navnlig ikke i de Forslag, som ere fremkomne fra den høitærede Minister, set en Udtalelse af en saadan Bestaenhed som den, den ærede Ordfører nævnte. Regjeringen har tværtimod ved at forelægge Forslag til, at disse Poster bevilges, vist, at den ønskede Bevillingerne, og den har kun overfor Flertallets Forslag om, at de skulde forkastes, udtalt, at den ikke havde nogen Grund til at gjøre nogen alvorlig Modstand mod, at Dechargeposterne bleve udfødte af Tillægsbevillingsforslaget, og den har udtalt paa et andet Punkt, at den ikke havde nogen Grund til med stor Styrke at modsætte sig, at de saakaldte Gjenbevillinger ogsaa bleve udfødte af Loven. Jeg synes, at den Omstændighed, at Regjeringen ikke har villet gjøre nogen stærk Modstand mod de Beslutninger, som ere fremkomne ved 2den Behandling fra dette Things Side, tværtimod maa være en Anbefaling for Godkjendelsen af de øvrige Bevillinger og i alt Fald ikke kan benyttes som Motiv til at forkaste Bevillinger, som ikke staa i Forbindelse dermed. Vi for vort Bedkommende have derfor ikke kunnet se, at den politiske Betragtning, som er fremfat af den ærede Ordfører, er af en saadan Bestaenhed, at vi kunne anerkjende dens Rigtighed og af den Grund slutte os sammen med det øvrige Flertal om at forkaste